27/10/2024

Η εορτή της επανακομιδής του Λειψάνου του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η εορτή της επανακομιδής του σεπτού λειψάνου του οσίου Πατρός Σάββα του Ηγιασμένου εορτάσθηκε από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων το Σάββατο 26 Οκτωβρίου.

Μετά την έκθεση για προσκύνημα στον Ιερό Ναό της Αναστάσεως επί μία εβδομάδα, το ιερό λείψανο επανατοποθετήθηκε στην ομώνυμη Ιερά Μονή, την οποία ο Όσιος ίδρυσε και παραμένει εν αυτή ως θησαυρός και πηγή ενισχύσεως και θεραπειών.

Στο Καθολικό της Ιεράς Μονής του Αγίου Σάββα τελέσθηκε Ιερά **Αγρυπνία**, της οποίας προεξήρξεν ο **Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος**, συλλειτουργούντων του Γέροντος Σκευοφύλακος Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Ιεραπόλεως**

κ. Ισιδώρου, του Γέροντος Αρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου, του Ηγουμένου της Γεθσημανής Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **Ελενουπόλεως** κ. Ιωακείμ, του Πνευματικού της Ιεράς Μονής του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου και άλλων Αγιοταφιτών Ιερομονάχων, ως του εκπροσώπου της Ιεράς Μονής Χοζεβά Ιερομονάχου π. Χρυσογόνου και Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Πατρικίου, ψαλλόντων του Γραμματέως της Αγίας και Ιεράς Συνόδου Ιεροδιακόνου π. Συμεών δεξιά ελληνιστί και της χορωδίας υπό τον κ. Ηλίαν αριστερά αραβιστί και αθρόων πιστών εκ των κατεχομένων περιοχών της περιοχής Βηθλεέμ.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας κήρυξε τον θείο λόγο ο Μακαριώτατος, ο οποίος μεταξύ άλλων είπε:

“Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῇ ἑορτίῳ ἐπανακομιδῇ τῶν ἱερῶν καί εὐωδιαζόντων λειψάνων τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου Σάββα ἑορτάζομεν κατ΄ οὐσίαν τήν νέαν ἡμῶν ζωήν ἐν Χριστῷ διά τῆς ἀναγεννήσεως. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι [Θεῷ] ἀναγεννήσεως ἡμῶν εἶναι ἡ ζῶσα ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι αἰωνία καί ἄφθαρτος. “Εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατά τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ ἀναστάσεως ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς”, (Α΄ Πέτρ. 1, 3-4), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τῆς κληρονομίας ταύτης τῆς ἀφθάρτου καί τετηρημένης ἐν οὐρανοῖς κληρονόμος ἐγένετο καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας. Τήν κληρονομίαν δέ ταύτην χορηγεῖ ὁ Θεός εἰς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους “ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν” (Πράξ. 20,32), “ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις”, (Ἐφεσ. 1,18), “σάρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδέ ἡ φθορά τήν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ”, (Α΄ Κορ. 15,50), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Καί τοῦτο διότι ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀναγέννησις, τοὐτέστιν ἡ μεταμόρφωσις ἡμῶν συμφώνως μέ τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Καί καθώς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου”, (Α΄ Κορ. 15, 49).

Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐν ἡμῖν θείας εἰκόνος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἁμαρτίαν καί τήν φθοράν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Ὅταν ὅμως ἐνδυθῶμεν τόν καινόν ἄνθρωπον, τότε ἀποκαθίσταται ἐντός ἡμῶν ἡ θεία εἰκών. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπό τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου διά στόματος τοῦ θεηγόρου Παύλου λέγοντος: "Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον, τόν κατά Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας", (Ἐφεσ. 4, 24). Ἀμήν· ἔτη πολλά καί εἰρηνικά"".

Παρακάτω το δελτίο Τύπου:

Τό Σάββατον, 13ην/26ην Ὀκτωβρίου 2024, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου.

Κατά τήν ἑορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀναμιμνῄσκεται ὅτι μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου καί τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί μετά τήν συνάντησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου μετά τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ ΣΤ΄ εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί τήν ἔναρξιν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων

ἐζήτησε παρά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό λείψανον τοῦ Ἁγίου Σάββα, τό ὁποῖον εἶχον μεταφέρει οἱ Σταυροφόροι εἰς Βενετίαν, ὅπερ καί ἐδόθη πάλιν εἰς τό Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον καί μετηνέχθη εἰς Ἱερουσαλήμ τήν 13ην /26ην Νοεμβρίου τοῦ 1965.

Μετά τήν ἔκθεσιν διά προσκύνησιν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἐπί μίαν ἑβδομάδα, τό ἱερόν λείψανον ἐπανατοποθετήθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, τήν ὁποίαν ὁ Ὅσιος ἵδρυσε καί παραμένει ἐν αὐτῇ ὡς θησαυρός καί πηγή ἐνισχύσεως καί θεραπειῶν διά τούς ἀσκουμένους ἐν αὐτῇ καί τούς προσκυνητάς αὐτῆς.

Διά τό ἱστορικόν καί λίαν σημαντικόν γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀγρυπνία, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Ἡγουμένου τῆς Γεθσημανῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου καί ἄλλων Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ Ἱερομονάχου π. Χρυσογόνου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Πατρικίου, ψαλλόντων τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεών δεξιά ἑλληνιστί καί τῆς χορῳδίας ὑπό τόν κ. Ἠλίαν ἀριστερά ἀραβιστί καί ἀθρόων πιστῶν ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

“Ἐξελεγξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἤ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν· ὅτι ἔλεος καί ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καί δόξαν δώσει·”, (Ψαλμ. 83, 11-12), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῳδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Εὐλογητός ὁ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Λαύρᾳ τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἵνα ἑορτάσωμεν τήν ἐπανακομιδήν τοῦ ἀφθάρτου σκηνώματος αὐτοῦ ἐκ Βενετίας το ἔτος 1965, ταῖς ἐνεργείαις τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἡμῶν Πατριάρχου Βενεδίκτου.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ πόθος πρός τήν εὐσέβειαν τοῦ παιδός Σάββα, ὥστε ὡδήγησεν τούς πόδας αὐτοῦ εἰς τούς τόπους ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ παρά τούς πόδας τῶν μεγάλων ἀσκητῶν καί ἀναχωρητῶν τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας καί τοῦ Ἰορδάνου, Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου

καί Θεοκτίστου τοῦ Ὁσίου μαθητεία τοῦ Πατρός ἡμῶν Σάββα κατέστησαν αὐτόν καθηγητήν τοῦ ἀναχωρητικοῦ βίου καί πολιστήν τῆς ἐρήμου.

Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ ἔγκριτος βιογράφος τοῦ Ὁσίου Σάββα Κύριλλος ὁ Σκυθοπολίτης λέγων: "Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος, Σάββας ὁ σοφός καί ἐπιστήμων διδάσκαλος, ὁ τῆς Ὀρθοδοξίας συνήγορος καί τῆς κακοδοξίας κατήγορος, ὁ πιστός καί φρόνιμος οἰκονόμος ἀναδειχθείς, ὁ τά θεῖα τάλαντα πολυπλασιάσας, ὁ τήν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδυσάμενος εὐδοκίᾳ τε Θεοῦ καί Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρημον πολίσας τῷ πλήθει τῶν μοναχῶν, ἑπτά μοναστήρια περιβόητα συνεστήσατο ἐν Παλαιστίνῃ".

Ὄντως, ὁ σοφός Σάββας ἀνεδείχθη ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος τῆς Ὀρθοδοξίας συνήγορος καί τῆς κακοδοξίας κατήγορος· διό καί ἐγένετο ὑποτύπωσις τῆς κλίμακος τῶν ἀρετῶν, τοὐτέστιν τοῦ τρόπου καί τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τήν θεοπτίαν, τήν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀποτυποῦται καί ἀπεικονίζεται εἰς τό πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον σκήνωμα αὐτοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἐξ ὕψους θεία δύναμις, ἡ πληρώσασα τήν καρδίαν τοῦ Πατρός ἡμῶν Σάββα κατέστησεν αὐτόν, ὡς ἄλλοτε ποτέ τόν θεῖον Παῦλον, τύπον καί παράδειγμα εἰς τούς ἀσκουμένους μοναχούς, τούς διακαῶς ποθοῦντας κληρονομῆσαι τήν αἰώνιον ζωήν.

Τήν πνευματικήν ταύτην κατάστασιν, τήν ἁγιότητα καί ἁγιοσύνην δηλονότι, μαρτυρεῖ καί καταγγέλλει τό Ἱερόν καί ἄφθαρτον λείψανον τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα. Διό καί ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει: Ὁ Θεός παιδαγωγεῖ ἡμᾶς “ἐπί τό συμφέρον, εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος Αὐτοῦ. Πᾶσα δέ παιδεία πρός μέν τό παρόν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλά λύπης, ὕστερον δέ καρπόν εἰρηνικόν τοῖς δι’ αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης....” (Ἑβρ. 12, 10- 11), “Εἰρήνην διώκετε μετά πάντων καί τόν ἁγιασμόν, οὗ χωρίς οὐδείς ὄψεται τόν Κύριον”, (Ἑβρ. 12,14).

Καθίσταται σαφές ὅτι ὁ σκοπός, πρός τόν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ παιδεία τοῦ Κυρίου καί ἐν προκειμένῳ ἡ τῶν μοναχῶν ἀσκητική παιδεία εἶναι ἡ συμμετοχή αὐτῶν τῆς ἁγιότητος, διά τῆς ὁποίας λαμβάνεται ὁ ἁγιασμός, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νά καταντήσῃ κανείς εἰς τήν θεοπτίαν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Εἰρήνην διώκετε μετά πάντων, καί τόν ἁγιασμόν οὗ χωρίς οὐδείς ὄψεται τόν Κύριον”, (Ἑβρ. 12, 14).

Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῇ ἑορτίῳ ἐπανακομιδῇ τῶν ἱερῶν καί εὐωδιαζόντων λειψάνων τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου Σάββα ἑορτάζομεν κατ΄ οὐσίαν τήν νέαν ἡμῶν ζωήν ἐν Χριστῷ διά τῆς ἀναγεννήσεως. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι [Θεῷ] ἀναγεννήσεως ἡμῶν εἶναι ἡ ζῶσα ἐλπίδα, ἡ ὁποία

εἶναι αἰωνία καί ἄφθαρτος. “Εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατά τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ ἀναστάσεως ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς”, (Α΄ Πέτρ. 1, 3-4), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τῆς κληρονομίας ταύτης τῆς ἀφθάρτου καί τετηρημένης ἐν οὐρανοῖς κληρονόμος ἐγένετο καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας. Τήν κληρονομίαν δέ ταύτην χορηγεῖ ὁ Θεός εἰς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους “ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν” (Πράξ. 20,32), “ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις”, (Ἐφεσ. 1,18), “σάρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδέ ἡ φθορά τήν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ”, (Α΄ Κορ. 15,50), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Καί τοῦτο διότι ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀναγέννησις, τοὐτέστιν ἡ μεταμόρφωσις ἡμῶν συμφώνως μέ τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Καί καθώς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου”, (Α΄ Κορ. 15, 49).

Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐν ἡμῖν θείας εἰκόνος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἁμαρτίαν καί τήν φθοράν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Ὅταν ὅμως ἐνδυθῶμεν τόν καινόν ἄνθρωπον, τότε ἀποκαθίσταται ἐντός ἡμῶν ἡ θεία εἰκών. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπό τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου διά στόματος τοῦ θεηγόρου Παύλου λέγοντος: “Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον, τόν κατά Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας”, (Ἐφεσ. 4, 24). Ἀμήν· ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Ἅμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη μοναστηριακή τράπεζα.

Δεχόμενος τάς εὐχάς τῶν Ἁγιοσαββιτῶν Πατέρων καί εὐλογῶν αὐτούς ὁ Μακαριώτατος διερχόμενος κατά τό ἔθος καί ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἐπέστρεψεν εἰς τά Ἱεροσόλυμα.

